

MEREU O APĂ NOUĂ CURGE ÎN VADURI

de Rev. *Petru Lascău*

Iubim ceea ce cunoaștem și ne este teamă de necunoscut. Doar spiritele curioase și temerare biruie teama necunoscutului, preferându-l confortului lucrurilor cunoscute. Cei mai mulți însă, puși să alegem între un lucru, un loc, sau o situație cunoscută și una ne mat experimentată, vom alege pe prima. Frica de necunoscut ne face să alegem din nou drumul pe unde am mai fost, chiar dacă-i mai greu și mai primejdios.

Într-o veche istorisire, se spune că oamenii ar fi protestat înaintea lui Dumnezeu pentru poverile vieții pe care le purtau pe umeri. Îl acuzau că ale altora sunt mai ușoare. Auzindu-le plângerile Dumnezeu a hotărât o zi în care toți cei care doreau puteau să-și schimbe povara cu a altuia. Au venit oamenii de pretutindeni; și-au deșertat poverile și au început căutările după cele mai ușoare. Spre seară, după multe căutări și încecări, fiecare a preferat să rămână cu sarcina sa. Fiecare adescoperit că a sa era cea mai potrivită cu el și că nici ale altora nu erau mai ușoare. Poate că au preferat, din frica de necunoscut, să rămână cu vechile dureri cunoscute cu care se obișnuiseră, preferându-le în locul celor necunoscute.

Întrebat fiind de un reporter, de ce tratează cu un anume guvern antipopular, președintele USA a spus că „Statele Unite preferă totdeauna să trateze cu un drac cunoscut decât cu unul necunoscut”. Voia să spună președintele că e de preferat chiar un dictator pe care-l cunoști și pe ale cărui slăbiciuni le poți valorifica, decât unul necunoscut care poate acționa imprevizibil. Preferăm din aceleași rațiuni să cumpărăm produse pe care le-am mai cumpărat; să căutăm compania cunoscuților, în loc de cea a străinilor; să călătorim unde am mai fost; să facem ceea ce am mai făcut, ba chiar să alegem același guvern comunist pe care l-am răsturnat ieri. E firesc dar și periculos în același timp.

Iubim ceea ce cunoaștem, dar nu putem cunoaște decât necunoscutul. Mărindu-ne sfera curtoșterii ne vom spori iubirea. Cunoscând mai mult din tainele naturii o vom prețui mai mult.

A cunoaște înseamnă a iubi. De aceea, vorbind de dragostea dintre bărbat și femeie, nu de puține ori Biblia folosește cuvântul a cunoaște. Astfel bărbatul "a cunoscut-o" pe soția lui.

Apostolul Pavel scrie: "uite ce este în urma mea aruncându-mă spre ce este înaintea" (Filipeni 3:13). El știe că este un călător prin vreme și nu vremea călătorește prin el. "Aruncarea" spre ceea ce este înaintea înseamnă cutezanță și risc, dar psalmistul spune: "Ori de câte ori mă tem, mă încred în Tine" (Psalmul 56:3).

***

Țara întregă se află la marile intersecții ale istoriei; cum de altfel, se găsește întreaga Europă de răsărit. În asemenea conjuncturi frica de necunoscut este ca o paralizie a minții. Sunt mulți imobilizați în obișnuit, în trecut, în vechi, și nu se pot dezrobi, din cătușa lucrurilor cunoscute.

Orice mâine este șansa unei schimbări și, de fapt, mereu o nouă apă curge în vaduri, dar mulți au îndrăgit cursul domol în care rata schimbărilor a înghețat de mult. Cu siguranță că vor urma schimbări și înnoiri spectaculoase care vor stârni frica multora; dar

mai periculoase decât ele este stagnarea: bălțirea timpului și a lucrurilor; monotonia ce roade ca o rugină implacabilă în însăși temelia ființei noastre. Coroziunea înceată a inimii; scufundarea treptată în mlaștina cotidianului banal este mult mai cumplită decât ascensiunea uneori sângerândă spre culmi.

Este suficient să ne reamintim vremea când alții gândeau porrtu noi, ca să recunoaștem comoditatea stagnării dar și cancerigena distrugere a minții. "Nu gândi!" - era prima poruncă din "cele 10 Porunci ale comunismului", repetată recent de minierii chemați în ajutorul noului președinte al țării: ..Noi muncim și nu gândim!". Ea a paralizat o țară întreagă cu economia și cultura ei. Treptat ne-am transformat în roboți care mergeau la același loc de muncă, primeau același lucruri de făcut, primeau același salariu și încremeneau între o mulțime de alte lucruri încremenite.

Probabil că într-o economie privată dominată de piața liberă, vom pierde tihna lucrurilor cunoscute, siguranța zilei de mâine; ("Timpul trece, leafa vine, noi cu drag muncim!") dar putem câștiga infinit mai mare satisfacție a creartei și a gândirii libere; aventura saltului în necunoscut, bucuria unui peisaj mereu nou.

Smulgerea din cei peste 40 de ani de amnezie în care am fost ținuți de un sistem totalitar centralizat nu va fi ușoară. Primul pas este să îndrăznim să facem ceea ce n-am mai făcut. Cineva spunea ca cele din urmă cuvinte ale unei biserici moarte au fost: "Așa ceva nu am mai făcut niciodată!"

Mă gândesc în acest context social în iureșul tranziției Biserica Creștină din România. "A păstra credința așa cum am primit-o" nu înseamnă a păstra nealterat un cadavru în mausoleul nostru eclesiasic ci îngrijirea unei ființe vii ce crește pe zi ce trece. A crește înseamnă schimbare; înseamnă salturi calitative în cadrul aceleiași esențe. Când apostolul apelează la păstrarea credinței el vrea să spună că nu trebuie să o schimbăm pe una rea și moartă. N-a fost niciodată intenția sa de a bate în cuie ceea ce credem la un moment dat. Dimpotrivă, ne cere să lepădăm copilăria și să ne avântăm spre cele desăvârșite, spre hrana tare a oamenilor mari, avînd ca țintă a devenirii noastre statura lui Cristos. "Credincioși în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos" (Efeseni 4:15).

Articolul de față nu este o pledoarie pentru schimbarea de dragul schimbării și nici pentru aventurarea în experimente noi. Doresc doar să spun că dacă religia mea nu m-a schimbat, nu m-a maturizat, nu m-a făcut mai asemănător și mai aproape de Cristos, este cazul s-o schimb eu pe ea. Dacă biserica mea nu-mi favorizează apropierea mea de Dumnezeu, creșterea mea spirituală, atunci această biserică ar trebui să-și schimbe metodele și activitățile. Câte oare din bisericile din România își vor asuma riscul acestor schimbări? Este destul să studiem situația confesiunilor creștine care au norme rigide, neschimbate de secole, ca să ne dăm seama de efectul ucigător de suflete, al închistării. Alunecarea în forme și dogme moarte este mai periculoasă decât aventura în schimbări spectaculoase. De fapt, orice înnoire pe care Dumnezeu a făcut-o în întreaga istorie a creștinismului a fost prin schimbări ale vechilor sisteme și dogme. Dumnezeu a dat noi revelații care au dus la schimbări majore în gândirea și viața creștină, revelații care au venit de cele mai multe ori în conflict cu ceea ce se credea până atunci în legătură cu anumite lucruri. De exemplu, Reforma inițiată de Dumnezeu prin Luther aducea revelația mântuirii prin credință, într-o lume care exersa credința în mântuirea sufletului prin alte căi, cam era cea a faptelor și a indulgențelor. Este adevărat că această schimbare a fost violentă, dar fără ea, rătăcirea era sigură.

Nu știu care va fi noua revelație pe care Dumnezeu o va acorda Bisericii Sale, nu știu care va fi noul salt calitativ, înnoirea pe care o va face El în creștinismul contemporan. Doresc doar un singur lucru, să nu procedez nici eu și nici cei ce cred ca mine, ca un opozant al noii treziri. Conservatorismul poate avea această parte negativă care duce la conflicte. Intoleranța religioasă este produsul lui, și dragostea nu-și mai are locul de cinste în trupul lui Cristos în care toate se țin prin El care este Dragoste. Menirea eseului de față nu este promovarea sau denigrarea crezului cuiva, el militează spre o deschidere spre nou, spre acel înainte despre care vorbea Pavel, fără nici o teamă. Dumnezeu nu dă pietre și scorpia celor ce cer pâine.

Iubim ceea ce cunoaștem și ne este teamă de necunoscut. Cu cât cunoaștem mai mult, vom iubi mai mult, dar putem cunoaște numai necunoscutul. Să pășim spre el deci, cu îndrăzneală. Isus ne este Calea, Adevărul și Viața spre Dumnezeu.